

*Er is maar één vrouw op de wereld die weet waarom
deze roman aan haar is opgedragen:*

- Laura -

Met dank aan:

Roxane Housmand

Mariette Vernooy

en

Arthur Bake;

Voor het lezen van 'Desolaat', je kritiek of advies over het verhaal en de verhaallijn. De fouten en opmerkingen die ik naar aanleiding van het 'leeswerk' (deels) heb gecorrigeerd, dat deze roman ten goede komt.

Auteur: John de Kiewit, geboren Enschedeër in 1946 en woonachtig in Haaksbergen. Schrijver sinds 2013, een tijdverdrijf sinds hij stopte met werken.

Uitgever: Brave New Books

Verkoop: www.bravenewbooks.nl/johndekiewit

Tevens via: Amazon.nl - Bol.com - libris.nl – de boekhandel.

Info: fb.com/johndekiewit

Email: johndekiewit@hotmail.com

1^e uitgave - 2023

Niets van deze uitgave mag zonder bronvermelding worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden d.m.v. druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande toestemming van de auteur.

(Alle gebeurtenissen, namen en locaties in dit verhaal zijn gefingeerd, het verhaal is fictie gebaseerd op fantasie en onderwerpen zijn willekeurig verzonnen)

Vertalingen en uitleg over (plaats)namen en gebeurtenissen vind je op de laatste bladzijde.

Van de auteur:

In de roman 'Adem en leef' is Rolf Detering rechercheur in Arnhem die de dood van een vrouw onderzoekt. Zij lijkt onder verdachte omstandigheden om het leven te zijn gekomen. Rein Klunder en Rietje Beukers zijn collega's waar hij in die tijd mee samenwerkt. In de roman 'Je hart uit' maakt u kennis met Doris van Beeck. Zij loopt stage in Utrecht als rechercheur in opleiding en onderzoekt in haar stad de aanslag op een student. Jaren later werken Rolf, Rein en Doris samen in 'Betragt.' Doris heeft een vaste aanstelling gekregen in Nijmegen, waar Rolf Detering naartoe was gepromoveerd en de leiding heeft gekregen van het rechteam. Waarna hij Rein Klunder overhaalde ook naar Nijmegen te verhuizen. Gedrieën onderzoeken ze de dood van een man die onder gruwelijke omstandigheden aan zijn einde is gekomen.

In 'De dans ontspringen' ontmoet u Rolf samen met Jacobine Dijkman, zij is aangenomen als internetrechercheur en wordt aan het team toegevoegd. Ze werkt samen met Rein Klunder aan de oplossing van de verdwijning van een vrouw en een diefstal die overeenkomsten met elkaar lijken te hebben. Aansluitend volgt 'Cold case', waar in 2006 het eerste cold case team ontstaat. Jacobine maakt daar deel van uit, gaat naar aanleiding van een bijzondere verklaring op zoek naar een moordenaar. In 'Achteruit de tijd in' krijgt het team van Rolf te maken met een man die na twaalf jaar vervroegd op vrije voeten komt en aan het werk gaat in Nijmegen. Veroordeeld voor de moord op een familielid, terwijl hij vol blijft houden dat hij haar niet om het leven heeft gebracht. In 'Blauwkous' komen Rietje Beukers en Jacobine Dijkman weer samen tijdens een internationaal onderzoek naar partners in business. De vondst van een lichaam in een trailer bij de ferry naar Harwich zorgt voor de samenhang in dit verhaal, veroorzaakt door een vrouw.

*

John de Kiewit

publiceerde:

'Adem en Leef'

'Jenna'

'Je hart uit'

'Betragt'

'De dans ontspringen'

'Cold case'

'Achteruit de tijd in'

'Blauwkous'

‘Desolaat’

Familiedrama

DEEL 1

2013

Estelle had al sinds haar jeugd het gevoel dat ze anders was dan haar broer Norbert, maar vooral anders dan Melina, haar oudere altijd aanwezige zus. Beiden met blauwe ogen en donkerblond haar en zij met bruine kijkers en donker krullend haar, op het zwarte af. En op haar achttiende was ze al langer dan Melina, slanker.

Ze vierde haar verjaardag op twaalf juni en rekende op haar zestiende uit wanneer ze ongeveer verwekt was, in september 1988. Ze dacht daar al eerder over na, door het lacherige antwoord van haar moeder toen ze vroeg of zij in de planning stond, gewenst was. Of dat ze per ongeluk zwanger raakte. Haar moeder dolde daarna met haar en verzekerde haar dat ze naar haar uitkeken.

‘Mijn bijzondere dochter,’ zei ze, soms.

Vreemd voelde dat. Haar gevoelens, de onzekerheid die daarmee gepaard ging, werden opnieuw aangewakkerd tijdens een gezamenlijk diner met vrienden. Een stel was net terug van een reis door Zuid-Afrika, van ‘coast to coast’ met de trein. Haar moeder onderbrak hun gesprek en vertelde over haar bezoek aan Congo in 1988, samen met familie Van den Bossche. Hun businesspartner in België die de apparatuur van ‘MCE’ sindsdien verkocht in het vroegere Belgisch-Congo. Ze wijdde uit over de fantastische tijd die ze toen samen met Corneel meemaakte.

Corneel, haar vader die al bijna twee jaar uithuizig was, ondergebracht in een zorgcentrum in Zwolle vanwege alzheimer. Eén keer in de week bezocht ze hem, meestal op zaterdag als ze boodschappen ging doen, dronk een kop koffie in de woonkamer, praatte met hem maar kreeg

nauwelijks antwoord meer. Meestal zijn zoekende lege blik en niet zijn grijns als hij haar zag of herkende. Tenslotte was ze zijn favoriet, een nakomer waar hij van genoot.

Op een zondag, na het gezamenlijke diner, zei ze tegen haar moeder dat het niet aardig van haar was om het gesprek te onderbreken van het stel dat Afrika had bezocht en over haar ervaring in Congo begon.

Haar moeder deed dit kil af met een antwoord dat neerkwam op: 'het zijn geen klanten van ons,' dat ze eerst niet begreep.

Maar vervolgens kreeg ze wel de gelegenheid te vragen: 'waarom waren jij en pa in Congo, was het toen niet te warm daar?'

Haar mams nam weer plaats op haar praatstoel en vertelde over de bijzondere tijd die ze daar in september beleefde.

'Dus dan ben ik in Congo verwekt,' zei ze, opgewekt.

Ze zag de vreemde reactie van haar moeder die niet meteen antwoordde. Waarna ze zei: 'dat klopt toch, daar hebben jij en paps mij gemaakt.'

'Nee,' antwoordde haar moeder, bedachtzaam. 'Nee, lieverd hoe kom je daarbij. Jij kwam te vroeg ter wereld, je was een zeven maanden baby'tje.'

Stomverbaasd was ze toen. Vroeg: 'waarom heb je dit niet eerder aan mij verteld?'

'Ik wilde wachten tot je oud genoeg was om dit te begrijpen,' antwoordde haar mams. 'Dat je je niets wijs liet maken alsof je daardoor minder gezond zou zijn of kwetsbaarder. Vandaag begin jij erover, intussen zestien jaar, dus nu mag je dit wel weten. Jij kwam na zeven maanden ter wereld, kerngezond. Ik was tweeënveertig zoals je weet, toentertijd vonden ze dat een risico, te oud om zwanger te raken, een kind op de wereld te zetten. Maar ik vond het

heel bijzonder om mee te maken, voelde me gedurende de zwangerschap prima, met jou als resultaat.'

Haar antwoord voelde als een dooddoener, goed bedoeld zonder de werkelijke warmte die je dan verwacht. Haar moeder intussen meer de moeder-overste van hun onderneming waar zij sinds anderhalf jaar de scepter zwaaide over financiën. Tweeëntwintig was ze toen, geslaagd op het HBO voor 'finance and control'. Sinds een jaar inwonend bij haar vriend Stijn van Orsouw, hij acht jaar ouder dan zij. De man die gevoelsmatig weer stabiliteit in haar leven bracht, waardoor ze haar moeder niet meer nodig had en ze haar broer en zus meer als haar businesspartner beschouwde. Tenslotte had ze door haar werk elke dag met hen te maken. Zij was degene die honderd procent zeker wist wat er in hun bedrijf omging, afgaande op de balans, de facturen die de deur uitgingen en de rekeningen die binnen kwamen. De kosten die er met het bedrijf gemoeid waren en het resultaat van een levering, de dekking die dit veroorzaakte. Vervolgens de bankstand van hun holding die elke maand toenam, al sinds haar vader het roer van opa Johan overnam.

Tot, op een dag, Norbert vroeg of zij wist waar mama was.

Ze had geen idee, was niet op de hoogte van haar agenda.

's Avonds belde ze haar, vroeg waar ze was geweest en kreeg als antwoord dat ze in Eindhoven inkopen had gedaan. 'Schoenen, kleding en lingerie,' antwoordde ze.

De zaterdag daarop ging ze bij haar langs. Vroeg terloops: 'laat eens zien, wat je woensdag gekocht hebt?' en kreeg als antwoord dat ze niet was geslaagd.

En waarom wist ze niet, maar haar argwaan, haar gevoelens dat ze er niet helemaal bij hoorde, rare gedachten dat ze meer weg had van een aangenomen kind dat haar plaagde in haar slaap, keerden terug.

Voor het eerst besprak ze dit met Stijn. Hij ging ervoor zitten, nam haar serieus en de tijd om haar aan te horen. Haar verhaal met haar argumenten waardoor ze telkens weer de indruk kreeg dat ze anders was dan Norbert en Melina.

Hij interrumpeerde haar niet, luisterde.

Zijn advies was dat ze een vaderschapstest deed bij haar vader, voor de zekerheid in het licht van een eindigend leven.

Op een avond ging ze bij hem langs, wetend dat hij dan op z'n kamer zat en ze de deur af kon sluiten. Hij hield van snoep dat ze hem voorhield en hij met graagte zijn mond opende. Hij kwijlde toen ze hem plaagde, veegde zijn mond schoon en stak terloops het wattenstaafje in zijn mond. Praatte geruststellend tegen hem alsof hij haar kind was en hij werkte mee. Vier staafjes had ze uiteindelijk. Daarna bleef ze nog een tijdje, haalde koffie voor hen samen, hielp hem dat te drinken en praatte met hem, terwijl hij weer naar haar keek alsof hij zich afvroeg wie ze was.

Haar paps, want zo voelde het wel.

Thuis nam ze haar eigen DNA-test af en de volgende ochtend deed ze het pakketje op de post. En haar onrust nam toe, Stijn kreeg dat niet gedempt. De gedachten dat haar vader haar biologische vader niet was, dat ze dit al die jaren voor haar verzwegen hadden, kwelde haar. Het bedrog dat ze ervoer, maar dat was nog niet zeker volgens Stijn.

Drie weken duurde het tot de uitslag in de bus viel.

Zij zat op kantoor toen Stijn belde.

Ze verontschuldigde zich op de zaak en reed naar huis. Trof Stijn in de garage op zijn kantoor.

Ze liep in zijn armen en wilde even niet.

Ze zei dat tegen hem: 'laten we het maar laten zoals het is.' Wetende dat haar onrust nooit over zou gaan, ook als ze de

uitslag bewaarde of wegwierp. Dat maakte Stijn haar rustig pratend duidelijk. Tenslotte had ze hem.

Onbeschrijfelijk was de spanning die ze ervoer toen Stijn de enveloppe opende, de brief eerst las en daarna voorlas wat de uitslag was, Corneel Beaumann was niet haar vader maar haar stiefvader. Verschrikkelijk, alleen die naam al.

Ze rustte met haar hoofd in haar handen. Zei, op adem komend en met tranen in haar ogen: 'ik wist het, ik wist het. Ik ben geen Beaumann. Mijn hele leven hoor ik al niet bij hen en al die tijd deden ze net alsof dat wel zo was. Zoiets doe je toch niet, dit doe je een kind toch niet aan, dat is toch niet nodig.'

Op aanraden van Stijn sprak ze haar moeder daar niet op aan, tenslotte hadden ze wel wat anders te doen. Volgens hem was het beter om de tijd te nemen, af te wachten tot er een moment kwam of een situatie waar haar vraag in paste en zij wat sterker in haar schoenen stond. En dat moment deed zich niet voor.

Tot ze foto's onder ogen kreeg van de vakantie van haar ouders aan Congo in 1988. Ze vroeg aan Herma Kramer, hun telefoniste en manus van alles binnen 'MCE', die al jaren voor hen werkte en tegen haar pensioen aanliep, of er nog gegevens waren van het bezoek dat haar ouders in die tijd aan Afrika brachten.

De volgende ochtend stond er een dossier op haar bureau met een briefje: 'alsjeblijft'.

Ze bladerde er doorheen, las de vertrekdatum twee september op vrijdag en hun terugkeer op maandag de negentiende. Ingaande en uitgaande post, hoofdzakelijk met de onderneming van 'Van den Bossche' in Genk, hun partner die vanaf die tijd ook in Afrika verkocht. Zij hadden deze reis georganiseerd. De bevestigingen van hotels en resorts kwamen voorbij en ze bladerde verder. Halverwege

het dossier allemaal mapjes met polaroid-foto's die ze aandachtig bestudeerde en 's avonds aan Stijn liet zien met de vraag: 'vind je dat niet opvallend? De hand van Lowie Van den Bossche op de rug van ma, op die foto en deze. En op deze foto houdt hij zijn hand op haar bil, vind je dat normaal?' vroeg ze met opgetrokken wenkbrauwen. En liet hem nog twee foto's zien waarop haar moeder hand in hand liep met Lowie. Misschien begrijpelijk gezien het hellende terrein waar ze liepen, langs het water van de 'Kasaï', de rivier vlak boven Ganambo Bandundu. De plaats waar ze verbleven, te zien op een naambord.

'Wat mij betreft zegt dit niets,' antwoordde Stijn. 'Daar moet je niet iets achter zoeken. Je vader en moeder waren bevriend met hen, veel jonger dat goed te zien is. Je zou ook kunnen beoordelen dat Lowie gewoon goed voor je moeder zorgde in die bijzondere omgeving, haar beschermde, want je vader komt nauwelijks op de foto's voor.'

'Maar die hand van hem achter op haar bil,' zei ze nog een keer. 'Dat doe je toch niet?' en hij haalde zijn schouders op.

'Zou jij zoiets doen?' vroeg ze.

'Nee, ik denk van niet,' antwoordde hij. 'Dat zou ik nooit doen als ik geen relatie met haar had.'

En de toon was gezet bij haar.

Tijdens de jaarlijkse bijeenkomst in het voorjaar van 2011, van alle vertegenwoordigers en businesspartners waar 'MCE' mee samenwerkte. Een tweedaagse gebeurtenis die door Herma werd georganiseerd in Madrid, in het 'Madrid Mariott Auditorium', waar ze met z'n allen logeerden en in groepjes vergaderden over de onderwerpen die op de agenda stonden. Daar zorgde ze ervoor dat ze tegenover Bertrand

kwam te zitten, terwijl Lowie, zijn vader, naast hem zat.

Stijn wist daar niet van, eigenlijk niemand omdat ze dit ‘en passant’ regelde. Norbert zat steeds aan een andere tafel, evenals Melina en haar moeder, die deze keer als bijzondere gast meeding, verspreid over het uitgebreide gezelschap dat hun zaken behartigde in hun land van herkomst. Een goed georganiseerde bijeenkomst waar ze alleen ’s morgens bij het ontbijt, de lunch en het diner geen grip op kreeg, omdat mannen en vrouwen elkaar opzochten, van stoel wisselden gezien het weerzien.

Zo ook haar moeder die de eerste avond al naast Lowie zat en ogenschijnlijk genoot. En zij benutte elke gelegenheid om in de buurt van Bertrand te zijn, lette op zijn maniertjes, zag zijn bruine ogen en maakte met haar mobiel, toen hij geanimeerd met iemand in gesprek was, een foto van zijn gezicht, ‘en profil’ en ‘en face’ had ze al.

Ze deelde de foto’s op haar emailadres en kopieerde ze naar een file. De tweede avond van de bijeenkomst, nadat ze met Bertrand de hele avond een opgewekt gesprek had gevoerd, bekeek ze de foto’s op haar laptop. Hoewel ze beseftte dat ze vooringenomen was en het advies van Stijn in gedachten hield. Niet te vlot te oordelen over wat ze ontdekte, vergeleek en concludeerde, was ze overtuigd. Norbert was haar halfbroer, Lowie Van de Bossche haar vader. De onderlinge kenmerken waren wat haar betreft duidelijk, bruine ogen, de kinlijn, oren en gezichtslijnen bij hem en bij haar.

En Stijn gaf haar geen ongelijk.

Bertrand zes jaar ouder dan zij, enig kind van de familie Van den Bossche. Ze wachtte af tot er een goede reden was om naar hun bedrijf in Genk te gaan, vanwege een onderlinge financiële afwikkeling waar zij van vond dat ze

dit onder vier ogen dienden te bespreken. Toen ze dat met een plausibele reden voor elkaar had kwam ze, de avond daarvoor, aan bij 'Hotel de Schacht' waar ze op zijn verzoek zou dineren met Bertrand. Maar hij kwam niet alleen, Lowie kwam mee, voor de gezelligheid en zo op het oog blij dat hij haar weer ontmoette.

De volgende dag nam ze met Bertrand wat zaken door en tijdens dat gesprek vroeg ze of hij mee wilde werken aan een privégesprek buiten het bedrijf, omdat iets haar dwars zat.

Bertrand nam haar serieus, regelde een spreekkamer bij een bevriend bedrijf aan de andere kant van Genk waar ze apart naartoe reden. Daar stond een koffiekant klaar, met kopjes en 'Lierse Vlaaikes'.

Bertrand was verwonderd nadat hij haar had aangehoord, de polaroid-foto's had bekeken en de uitslag van de DNA-test van haar en haar vader had gezien. Vervolgens de foto's van hem en van haar moeder die ze naast elkaar projecteerde op haar laptop. Ontdaan was hij, de gedachte dat hij een halfzus zou hebben, maar ook gedachten aan zijn moeder Antoinette. Als dit waar zou zijn en zij van niets wist. Of wel?

Daar spraken ze over, wat te doen om zekerheid te krijgen. Als eerste een DNA-test van hen beiden, dat wat hem betreft zo spoedig mogelijk diende te gebeuren. Ze gaf hem haar privé-nummer en voordat ze de spreekkamer verlieten sloot hij haar in zijn armen. Geëmotioneerd gezien de in zijn ogen feiten die ze op tafel had gelegd en eigenlijk niet twijfelde aan haar waarheid. En ze wist dat ze er een vriend bij had, wat de uitkomst ook zou zijn.

Drie weken later kwamen ze weer samen, reden elkaar tegemoet naar hun afspraak bij 'Restaurant de Portier' in Nijmegen.

Ondanks de overtuiging bij haar en bij Bertrand, die niet twijfelde aan dat wat ze ter tafel bracht in Genk, waren ze beiden overmand door de uitslag. Een overduidelijke match. Lowie was zeer waarschijnlijk haar vader en Bertrand haar halfbroer die zich realiseerde dat hij niet meer alleen was.

Hij stond op, liep om de tafel heen en trok haar uit haar stoel. Omarmde haar en zei dat hij haar nooit meer losliet, niet meer uit het oog verloor zolang hij leefde.

En zij voelde zich leeg, een raar gevoel.

Ze zei dat tegen hem, hoe nu verder? Hoe om te gaan met deze wetenschap, zijn vader en moeder en haar moeder, want haar vader deed niet meer mee. Wat haalden ze overhoop. Hoeveel zin had dit?

Ze besloten om het wat tijd te geven, het te laten bezinken tot ze ten volle beseften wat hen vandaag overkwam. Hij had er een zus bij en zij was geen Beaumann.

'Houd jij je vader de komende weken in de gaten,' zei ze. 'Dan let ik op mijn moeder.'

'Hoezo?' vroeg hij.

'Als je vader zegt dat hij niet aanwezig is, even weg is. App dit aan mij dan doe ik hetzelfde als mijn moeder weer naar Eindhoven gaat of naar Tilburg. Voor de zekerheid om uit te vinden of die twee elkaar nog steeds ontmoeten.'

'En dan?' vroeg hij.

'Stel dat jouw pa en mijn moeder toevallig op dezelfde dag niet aanwezig zijn, zogenaamd gaan winkelen of een afspraak buiten de deur hebben, zoals je vader waarschijnlijk zegt. Als je dit van hem hoort en vraagt: 'waar ga je naartoe?' en ze beiden dezelfde plaats noemen. Stel je voor dat dit gebeurt. Vervolgens bel jij je vader om

een uur of elf en vraagt hoe het gaat, waar hij is. Je maakt een praatje om te weten te komen waar hij gaat eten, zo van: ‘je gaat toch niet met een lege maag terug?’ Ik doe hetzelfde bij mijn moeder en zodra we weten waar ze zich bevinden rijden we daar naartoe. Op die wijze houden we je moeder erbuiten en heb ik mijn vader en moeder aan tafel, met jou als halfbroer van vaders kant. Wat vind je daarvan?’

Donderdag vijftiend augustus hadden ze een afspraak in Roermond.

Zijn vader zei dat hij ging eten bij ‘Landhotel Bosrijk’, en haar moeder zei: ‘ik zie wel.’

Ondanks een lopende afspraak vertrok ze op stel en sprong. Tegen enen kwam ze aan en volgde Bertrand, nadat ze elkaar hadden ontmoet op een parkeerplaats, broer en zus alsof ze elkaar al tijden niet hadden gezien. Daar spraken ze af hoe zich te gedragen als ze plaats namen aan de tafel van Lowie en Marlies. Een gebeurtenis die de oorzaak werd van een verwijdering tussen haar en haar moeder die niet gediend was van een dergelijke aanpak, ondanks de feiten die getoond werden. Lowie regelde in het hotel een ‘chambre separee’ om ongestoord te kunnen praten en te voorkomen dat de gasten last van hen hadden. Zeker door de irritatie die bij Marlies ontstond. Een geheim onthuld op een wijze waar ze de regie niet van had.

Bij Lowie was de toon gezet, er was duidelijkheid over wie de vader was van Estelle, hij. Samen met Marlies had hij een dochter dat hij geweldig vond, nu alleen zij nog en ze daar ook van genoot. Tenslotte, en hij verontschuldigde zich, deden ze Corneel niet tekort en hij was niet van plan om zijn vrouw de waarheid te vertellen. Waardoor hun geheim een geheim moest blijven. Wat hem betreft door

elkaar regelmatig te ontmoeten, iets wat niet opviel omdat ze elkaar al zolang kenden.

Marlies werkte daar nog niet aan mee en zij provokeerde haar moeder door Lowie paps te noemen en Bertrand 'gebroerderte', voor de grap.

Daar was Marlies niet van gediend en ze wilde weg, terug naar huis. Lowie suste dit, zorgde ervoor dat er normaal afscheid genomen werd met de afspraak dat ze binnen niet al te lange tijd elkaar zouden ontmoeten.

'Everywhere' wat mij betreft,' zei hij, breedspakig en uiteindelijk loze woorden.

'Maak dat je wegkomt,' zei ze tegen haar dochter, en hield de deur voor haar open. Bertrand volgde haar, waarna ze de deur achter hen sloot en afscheid nam van Lowie.

Haar moeder reed niet met haar terug, ze had een retourtje eerste klas Zwolle en bestelde bij de receptie een taxi om naar het station te komen. Raar vond ze dat, niet haar moeder, haar eigengereidheid, mogelijk doordat ze ontdaan was over wat haar vandaag overkwam, dat haar geheim met Lowie geen geheim meer was.

Onderweg belde ze het informatienummer van de 'NS', hoe laat een trein vertrok uit Roermond en aankwam in Zwolle, waarna ze concludeerde dat ze tijd genoeg had om haar moeder in Zwolle op het station op te vangen.

Twintig minuten wachtte ze daar tot ze haar aan zag komen lopen richting de taxistandplaats.

Maar ze reed niet met haar mee, ze belde binnenkort zodra ze hersteld was van de misplaatste wijze waarmee ze geconfronteerd werd met haar en Bertrand, in het bijzijn van Lowie.

'Jouw schuld mams,' zei ze. 'Jij veroorzaakt dit, al tweeëntwintig jaar ben je hierover niet eerlijk tegen mij.'

De toon was gezet, tot op de dag van vandaag. Een tweede ontmoeting met haar biologische vader was na al die tijd nog steeds geen feit. Dat stak haar, wetend dat haar moeder daar een rol in zou kunnen spelen.

2013

Marius Kromhout komt zondagavond tegen zessen thuis na een bezoek aan zijn ouders in Sittard. Hij is verbaasd dat de 'BMW' van Melina niet op de oprit staat. Hij had al een aantal keren gebeld dat hij eraan kwam en rond deze tijd thuis zou zijn. Maar haar mobiel stond uit en dat was niet voor het eerst.

Hij opent de achterklep en haalt de reisspullen eruit die hij naar binnen brengt. De koffer brengt hij meteen naar boven en de rolkoffer naar de bijkeuken. In het voorbijgaan in de keuken merkt hij de witte enveloppe op die tegen de koffiemachine staat.

'Wat krijgen we nou,' zegt hij, hardop.

Zodra hij zijn jas heeft opgehangen pakt hij de brief, waar alleen 'Afz. Melina' op staat.

Hij pakt een mes uit een lade en maakt hem netjes open, vouwt de brief open en leest.

'Dit meen je niet,' zegt hij zachtjes, en leest verder. 'Holy shit, wat gebeurt hier? Dit meen je niet, kom op dit meen je niet!' roept hij, gesmoord. Leest 'm nog een keer en grijpt naar zijn mobiel.

'Ze weet van ons,' zegt hij, opgewonden, zodra Caren opneemt. 'Melina, ze weet van ons, dat staat in een brief die ze geschreven heeft en ze wil van me scheiden. Het huis gaat binnenkort in de verkoop en ik moet maken dat ik wegkom. Zij is met de noorderzon vertrokken, wil mij niet meer zien en als ik wat te vragen heb moet ik emailen met haar zus.'

'Vertel me wat nieuws, ik woon sinds gisteren bij mijn ouders,' antwoordt Caren, kwaad. 'Norbert wil mij even niet meer zien. Wij hadden de afspraak dat je het geluid van je 'app' af zou zetten. Je wordt bedankt, dit was niet de afspraak.'

‘Wat doet dat ertoe,’ antwoordt hij, geïrriteerd. ‘Ze weten het nu en dat klopt. Dus daar valt weinig tegenin te brengen en ik kan mijn biezen pakken. Ze heeft zich de hond toegeëigend omdat ik niet om Jack geef. Stel je voor, alsof zij weet wat ik voel,’ zegt hij, opstandig.

‘Is dit alles wat je kunt bedenken?’ vraagt ze. ‘Niet dat wij elkaar moeten ontmoeten als ondersteuning naar elkaar,’ en ze krijgt niet meteen antwoord van hem. ‘Ben je er nog? Sta je erbij stil wat mij overkomt?’

‘Heus wel, maar jij maakt nog een kans als ik je goed begrijp. En dat snap ik want Norbert is gek op jou. Bij mij niet. Melina ziet mij al een poosje niet meer staan, ik word gedumpte, ik moet moven, zorgen dat ik verdwijnt. Dat is het resultaat van onze verhouding. Vanaf morgen wordt alles geregeld door hun advocaat op basis van onze huwelijkse voorwaarden die ik ondertekend heb. Ik heb geen poot om op te staan. Ik sta op straat, moet mijn auto ook inleveren. Weet jij niet ergens een huis of een flat die te huur staat?’

‘Nee, zoek dat zelf maar uit,’ antwoordt ze, van de kaart.

‘Ongelofelijk’, zegt hij. ‘Als we het over empathie hebben dan moet jij nog even opzoeken wat dat betekent. Blijkbaar komt het niet in jou op dat je mede de oorzaak bent van deze catastrofe.’

‘Ja, toch wel. Ik raak in ieder geval een vriendin kwijt, Estelle’, antwoordt zij. ‘Wat mij betreft was dit niet de bedoeling. Onze relatie had geheim moeten blijven, dat was de afspraak.’

‘Krijg wat Caren,’ zegt hij. ‘Doe de groeten aan Norbert,’ en verbreekt de verbinding.

Hij loopt naar zijn bureau en opent de pc. Logt in bij de bank en vult zijn code in om te kijken wat daar is gebeurd. Tweeëntwintigduizend staat er nog op de eerste, de andere

helft heeft zij afgeschreven. Vervolgens gaat hij naar zijn eigen rekening waar nog veertienduizend op staat.

‘Genoeg voorlopig,’ denkt hij, en wordt er niet verdrietig van. Hij heeft geen idee wie hij nog zou kunnen bellen. Komt tot de conclusie dat al zijn zogenaamde vrienden en hun vrouwen uit de kringen van Melina komen. Vermoedelijk zinloos om daar je gram te halen, laat staan enige steun. Hij ligt eruit, niemand weet van zijn relatie met Caren, maar na de ontdekking door Melina wordt dit gemeengoed. Niet door haar, maar wel door Marlies haar moeder. Dat weet hij zeker. De regisseur van de familie Beaumann. ‘Met dubbel n,’ sneert hij voor zich uit, en beseft waar hij in is gerold en binnenkort weer met beide benen op de grond staat. Het zogenaamde sprookje, de euforie was over. Dat wat hem voorspeld werd, bleek een wassen neus. Melina had alleen maar een aantrekkelijke man naast haar nodig. Uitstraling naar de buitenwereld en ook nog een goed draaiende tent die geen tegenslag kende. Uiteindelijk een saai bestaan, maar meedeed met hun wereldje, tot hij Caren alleen ontmoette. Hun relatie die ontstond en twee dagen later belde hij aan in Genemuiden, waar ze met Norbert woonde. Haar partner, broer van Melina iets ouder dan hij en sinds anderhalf jaar zijn uitje. Eén keer in de twee à drie weken, als Norbert op reis was, de dag kon veranderen, meestal op donderdag of vrijdag, reed hij naar haar toe en beleefde genoegdoening als het ging om dat wat hij te kort kwam. Want Melina was niet thuis, de nieuwigheid als het om hem ging was er af en daar draaide ze niet omheen. Reisde veel en langdurig binnen Europa en als hij Norbert en Estelle mocht geloven was ze zakelijk succesvol.

‘So be it,’ zei hij, hardop. Ergens in zijn achterhoofd zat al tijden het verlangen om ermee te stoppen. Desondanks was

de regelmaat van zijn bestaan de oorzaak dat het bij een gedachte bleef, die nu voor hem werd uitgevoerd. Achterbaks voor zijn gevoel, maar uiteindelijk zijn wens. Maandag ging hij informeren op zijn werk of iemand ergens een tijdelijk onderkomen voor hem wist.

Zaterdag had Melina haar brief aan Marius afgerond waarin ze vertelde over de scheiding die ze met hem wenste. In haar schrijven stond dat de bungalow werd verkocht. Hij op korte termijn diende te zoeken naar een nieuw onderkomen en, als hij niet begreep waarom hem dit overkwam: 'ze wist van Caren.'

Wat haar betreft onverteerbaar.

Intussen regelde haar advocaat de nodige papieren aangaande de scheiding. Ze zijn op huwelijkse voorwaarden getrouwd, waarin het uit elkaar gaan duidelijk stond omschreven. De enigen die wisten waar zij zich bevond waren haar moeder, Norbert en Estelle. Indien hij nog vragen had, werd verzocht dit per email te doen aan haar zus, van wie ze het adres toevoegde. Contacten op een andere wijze werden niet op prijs gesteld en niet beantwoord.

Zij was de komende tijd niet bereikbaar, in overleg met haar familie verhuisde ze naar het buitenland. Voor tenminste een jaar om het afscheid van hem en de oorzaak te verwerken. Ze maakte een kopie van het schrijven, plaatste de brief tegen de koffiemachine op de aanrecht en liep naar boven om wat spullen in te pakken.

's Avonds tegen etenstijd liep ze met Jack de woonkamer binnen van het ouderlijk huis. Haar moeder nam op haar wens de zorg voor de hond over. Norbert was er al en Estelle was onderweg met haar partner Stijn.

Samen met haar mams bereidde ze de maaltijd voor die bezorgd was en rond de klok van zeven uur zaten ze aan tafel. Norbert hief het glas en wenste zijn zus een jaar vol belevenissen toe. Maande haar om zich geen zorgen te maken over de zaak, want als ze haar nodig hadden riep hij haar wel terug.

‘Maar maak dat jaar vol,’ zei hij, ingetogen. ‘Je hebt je medewerkers goed genoeg opgeleid om ze digitaal te kunnen managen. Estelle, mams en ik ondersteunen dat. Kortom, ‘get going’ en weet dat we achter je staan,’ en ze zag haar moeder die bemoedigend naar haar knikte.

‘En jij dan?’ vroeg ze aan Norbert. ‘Hoe red jij het?’

‘Ik weet het nog niet,’ antwoordde hij. ‘Ze is bij haar ouders thuis en wacht op een antwoord van mij. Of ze nog een kans krijgt.’

‘Krijgt ze die?’ vroeg ze, fronsend.

‘Ze is de liefde van mijn leven,’ antwoordde hij, aangedaan. ‘Ik weet het nog niet. Ze is drie keer met hem vreemd gegaan. Maar het idee dat ik haar daardoor kwijt ben kan ik mij nog niet voorstellen.’

‘Lastig,’ antwoordde ze. ‘Anders dan bij mij, Marius is voor mij passé,’ en keek haar moeder aan. ‘Wat vind jij ervan mams?’ vroeg ze.

Zondagmorgen schreef ze haar vertrek in een notitieboek met harde kaft, haar dagboek dat ze bij ging houden. Tegen tien sloot ze haar moeder in haar armen. Gisteravond heeft ze afscheid genomen van haar familie, emotioneel en dankbaar voor hun steun. Gesterkt door de afspraak die ze onderling hebben gemaakt dat ‘Melina’ geen onderwerp van gesprek is. Zij is een tijdje weg en het gaat haar goed.

Haar mams pakte met twee handen haar hoofd beet en kuste haar op haar wang.

‘Lieverd,’ zei ze, met tranen in haar ogen. ‘Weet dat je vader trots op je zou zijn.’

Ze zwaaide naar haar toen ze wegreed in haar ‘X5’. Naar de dealer waar ze haar ‘BMW’ parkeerde en de papieren en sleutels in de brievenbus gooide. Ze had Estelle gebeld die even later toeterde toen ze voor de showroom stond. Zij reed